

tó. A feltárt területen ebből a korszakból földbemélyített házak, kemencék, a hozzájuk tartozó munkagödrök, valamint gödrök és hamvasztásos sírok kerültek elő. Viszonylag gyakori leletnek tekinthetők a sütőtálak és agyagtepsik töredékei, a lelőhely kiemelkedő jelentőségű lelete egy teljes épségben feltárt sütőtepsi. Jelen előadásomban ezen tárgytypusokat vizsgálom.

PUSZTAI Tamás – PUSZTAINÉ FISCHL Klára

Kiállítások másképp – mit adott nekünk Szeged

A szerzőpáros tagjai több *Év kiállítása* és *Év kiállítása* különdíj birtokában az előadás keretén belül azt kívánják bemutatni, hogy szegedi egyetemi éveik alatt mit tanultak muzeológiából, a múzeumlátogató és a kutató kapcsolatáról, a régész felelősségéről. A kutatópáros életét meghatározta, hogy részesei lehettek az *Avarnak mondták magukat* című kiállítás szervezése minden egyes lépésének a tárgyak kiválasztásától a koncepció formálódásán keresztül a kiállítás megépítéséig. Ezt a tudást továbbfejlesztve készítettek több rendhagyó kiállítást. A ezek során szerzett tapasztalatokról mesélnek az előadók.

SAVANYÚ Bálint – ORHA Zoltán

Karbondatált bográcsok

Néhány székesfehérvári adat a tárgytypus dunántúli elterjedéséhez

Savanyú Bálint 2014 nyarán kutatta a Székesfehérvár–Hosszéri-dűlő és Ezres-pusztá között nevezett lelőhely útépítés által érintett részét. Az ásatáson egy bronzkori teleprészlet és egy, a kerámialeletek alapján az Árpád-kor elején már lakott falu látott napvilágot. Az előkerült régészeti jelenségekből 292 datálható az Árpád-korra. Ezen objektumok közül összesen 4, cserépbogrács-töredéket is rejtő jelenségből választottunk ki 11 darab állatcsontmintát, melyeket C14-AMS vizsgálatra küldtünk.

A radiokarbon vizsgálat eredménye alapján megállapítható, hogy a kora Árpád-kori telep első fázisa az S36-os számú árok C14 adatai szerint a 9. század végén és a 10. században, 890 és 980 között volt használatban. Az S382-es házat és a később ráásott gödröket, valamint az S447-es házat a honfoglalás után, a 10. században, illetve legkésőbb a 11. század első felében áshatták ki. A rendelkezésünkre álló adatok szerint az S382-es objektumot és a ráásott gödröket 1020 és 1040, míg az S447-et 890 és 995 között használhatták. A lelőhelyről származó leletanyag jelenleg ismeretlen helyen kallódik, amennyiben előkerül, célunk az Árpád-kori falu belső időrendjének meghatározása lesz.